

‘Dat is *jouw* zaak!’

Het was een verdrietige mail. Degene die hem mij stuurde, wilde alle schepen achter zich verbranden. Hij maakte steeds dezelfde fouten, leerde maar niet van wat steeds mis ging. Aan het eind vroeg hij zich af of hij wel recht had op de relatie, die we hadden. Hij wilde geen contact, maar vermeldde wel zijn telefoonnummer. Ik herlas zijn woorden en zocht Vader in gebed.

Een dag later stond hij op de stoep, liep naar binnen zonder me aan te kijken, mompelde iets onverstaanbaars en zocht een plek op de bank.

In het gesprek dat volgde, sprak hij over zijn jeugd. Contouren van een vader van wie hij zoveel moest – maar die hem niet exact zei, wat hij van hem wilde – doemden op. Ik kon de situaties invullen, omdat hij mij die eerder verteld had. Volgens hem had zijn vader een beeld van hem, waaraan hij niet voldeed, nooit had kunnen voldoen. Als hij zijn vader om raad vroeg of vertelde waarmee hij worstelde, of over iets zijn advies wilde hebben, werd hij teruggewezen en was het stereotiepe antwoord: ‘Dat is jouw zaak!’ Voor hem had dat alles van een doodoener: zoek het zelf maar uit!

Hij spande zich in om dingen te doen, die zijn vader ook deed, maar dat werden afgewezen. De vader vroeg zich af, hoe de zoon zich met zulke dingen bezig kon houden. Hij zag niet, dat hij daarin zelf als voorbeeld diende. Hij had geen oog voor het kind, dat op hem wilde lijken.

De vader sportte veel. De zoon moest dat ook. Hij tenniste met zijn vaders racket, maar zorgde er wel voor, dat het weer in de kast lag vóór de vader thuis kwam. Hij deed het zo, dat de vader het niet ‘merkte’.

Als hij deed wat de vader graag wilde, maar dan op zijn eigen wijze, dan was een blik op zijn gezicht voldoende om te constateren, dat hij weer niet aan zijn wensen voldeed. Eigenlijk was alles wat hij gedaan had bedoeld om aandacht van de vader te trekken en zijn goedkeuring te ontvangen.

Ik dacht, terwijl het plaatje zich verder inkleurde: zijn daarom zijn relaties met anderen zo moeizaam? Hij kan zich niet binden; slaat op de vlucht als problemen zich opstapelen. Hij vraagt niet naar een ander, maar wil zelf aandacht. In feite kan hij geen liefde geven; kan hij ze alleen maar ontvangen. En dat houdt geen relatie in stand.

De man tegenover me liep vast op voorwaarden en eisen van zijn vader. Ik dacht: hij zou naar zichzelf moeten leren kijken, zoals God naar hem kijkt. Ik gaf hem vanuit Gods woord enkele zaken aan.

Na het gesprek stond ik in de deuropening en zag hem weglopen. Een grote, forse man met ingetrokken hoofd, die schichtig naar me keek en zijn hand opstak, voor hij instapte en wegreed.

In gedachten spoelde ik een aantal keren terug naar wat hij gezegd had. En ... ik moest denken aan de relatie met mijn aardse vader en mijn hemelse Vader. 'Je moet niet naar je vader kijken en gaan denken, dat God, de Vader, ook wel zo zijn zal', werd er gezegd.

Vanuit het Woord werd mij God verkondigd, d.w.z.: een God en Vader, Die betrokken is bij Zijn zonen, bij mij. Zijn liefde werd verkondigd. En er werd bij gezegd: liefde is een gebaar van je af, is een kwestie van geven.

Over Jezus, de Heer, werd gesproken als de 'Zoon van Zijn liefde'. Ik hoorde van zoonschap. In het geestelijke groeiproces struikelde ik regelmatig over de beelden, die in mijn jeugd waren gewekt. Al groeiend werd echter duidelijk, dat Hij Zich niet zo nu en dan met me bemoeit, maar in alles en bij alles en door alles met me bezig is en ... daarbij volwassenheid op het oog heeft.

Hij rekt met groei. Hij snoeit daartoe. De pijn die dat geeft, is niet bedoeld als straf, maar als het wegnemen van wat groei verhindert. Soms raakte ik in twijfel. Ik begreep dan, dat ik vast raakte in eigen denken, in oude beelden ook, als van onscherpe zwart-wit films.

God wil vader zijn zonder voorwaarden vooraf te stellen. Hij begint niet met een eisenpakket, waaraan eerst voldaan moet worden. Hij eist niet.

Hij ziet in liefde aan en dat leert me, dat ik er zijn mag. Mijn leven ligt niet in mijn handen. Ik wil het goede en al doe ik juist het tegenovergestelde, dan toch zegt Hij niet de relatie op. Als het aan mij zou liggen, heb ik de kracht niet om te slagen. Als ik het zelf wil doen, lijkt dat zich als een zwaard tegen mij te keren. Ik kan niet zonder de woorden, die Hij spreekt.

Hij leert me – door prediking en bijbelstudie, door pijnlijke praktijklessen ook – op Hem te zien. Mijn denken verandert en daar zit Hij achter. Hij vertaalt wat er klinkt: liefde, genade.

Zo heb ik gehoorzaamheid geleerd. De eerste aanzet werd gegeven door de krijgstucht, die de militaire dienst eiste. Natuurlijk was er eerst mijn verzet, maar het opvolgen van bevelen leerde me, dat het beter was gewoon te doen, wat gedaan moest worden. Later werd ook duidelijk, dat een aantal van die bevelen een doel diende, dat pas in de loop van tijd gerealiseerd werd. Ook mijn mening, eerst zo zwart-wit, zo genade- en liefdeloos, raakte door-drenkt van genade en liefde, van verzoening.

Zoals in de woestijn planten kunnen groeien door ze druppelsgewijs te voorzien van water met daarin alle benodigde voedingsstoffen, zo verschaft Hij in elke omstandigheid wat nodig is. Dat wil niet zeggen, dat de hitte van het leven niet kan toeslaan. Het leert wel, dat Hij in elke situatie nabij is.

Ik durf voor Zijn aangezicht te leven. Ik weet, dat Hij me ziet als *'heilig, zonder smet en onbeschuldigbaar'*. En dat wonder van een niet-dwingende, alsmear eisende of klemzettende Vader verrast en verwondert me nog elke dag.

Ik bid voor de man op de bank, dat hij iets van het wonder van Gods liefde gaat begrijpen. Wat zijn vader zei, is waar. Het aanbrenge van een hoofdletter maakt het verschil. Ten diepste is dat het antwoord van ieder mens, die ontdekt heeft, dat Gods liefde naar hem uitgaat. God zegt niet: zoek het zelf maar uit. Hij is betrokken en is nabij in alle situaties. Dan kan een mens van harte zeggen: **'Vader, dat is Uw zaak!'**

Andries van der Wal